

již v tomto případě předpis § 16 nesp. říz., jehož se dovolací rekurs dovolává, byv nahražen Šem 46 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., jednak má i mimořádný dovolací rekurs podle § 50 odst. (2) v zásadě odkladný účinek, jak již shora bylo dovozeno, neboť předpis ten nerozeznává, pokud jde o odkladný účinek, mezi rekuresem a dovolacím rekuresem, byť i směřoval proti srovnalým usnesením nižších soudů. Předpis § 524 c. ř. s., na nějž stěžovatelé poukazují, tu místa nemá, neboť nejde o řízení sporné, nýbrž nesporné.

Čís. 11662.

Za placení dluhu lze pokládati odebrání hotovosti výkonným orgánem při výkonu mobilární exekuce a její odevzdání vymáhajícímu věřiteli podle § 261 ex. ř. jen, je-li nárok exekučně vymáhán právem. Není-li tomu tak, má dlužník nárok na vrácení podle § 1435 obč. zák., jež lze uplatňovati započtením.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, Rv II 253/31.)

Na základě rozsudku vrchního zemského soudu v Drážďanech byla povolena žalobkyni proti žalované exekuce, při jejímž výkonu byla žalované odňata hotovost 32.000 Kč a vyplacena právnímu zástupci žalobkyně. K odporu žalované byla exekuce zrušena a vysloveno, že rozsudek vrchního zemského soudu v Drážďanech není v tuzemsku vykonatelný. Žalovaná se domáhala pak žalobou na žalobkyni vrácení oněch 32.000 Kč a spor ten vysoudila. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení kupní ceny 44.720 Kč z téže kupní smlouvy, pro niž byla vedena ona exekuce. Žalovaná namítla proti žalobnímu nároku započtením oněch 32.000 Kč. Zažalovaná pohledávka byla uznána soudy všech tří stolic po právu, po právu však byla uznána i vzájemná pohledávka žalované 32.000 Kč s přísl. a žalovaná byla uznána povinnou zaplatiti žalobkyni jen zbytek.

Nejvyšší soud uvedl k dovolání žalované v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Není vadou odvolacího řízení, že se odvolací soud nezmiňuje o odvolací výtce, že ve vydání 32.000 Kč výkonným orgánem právnímu zástupci žalobkyně jest spatřovati placení. Šlo by nejvýše o vadu rozsudku. Ale výtka není vůbec opodstatněna. Za placení dluhu lze pokládati odebrání hotovosti výkonným orgánem při výkonu mobilární exekuce a její odevzdání vymáhajícímu věřiteli podle § 261 ex. ř. jen tehdy, když nárok je vymáhán exekučně právem. Není-li tomu tak, nejde o placení dluhu (vykonatelného a platného závazku), protože k odebrání peněz a k odevzdání jich věřiteli scházel podklad a následkem toho měl povinný nárok na vrácení podle § 1435 obč. zák. Proto měl také povinný právo namítati odňatý peníz na žalobní pohledávku k započtení. Dovolatelka sama si odporuje, když chce pokládati odevzdání 32.000 Kč věřiteli za placení, ale žalovala přes to

o jich vrácení proto, že se odebrání (placení) stalo bez zákonného podkladu a důvodu a bylo tedy plnění bezdůvodným. Její vývody, že žaloba o zaplacení 32.000 Kč měla být zamítnuta a nevyhověno námitce započtení, jsou vratké. Nižší soudy vyhověly námitce započtení právem a právem nebylo vyhověno odvolání v tom směru, že žaloba měla být zamítnuta z důvodu zaplacení částky 32.000 Kč.

Čís. 11663.

Podle výkazu nedoplatekú pensijního ústavu lze povolití exekuci nejen pro příspěvek s úrokem, nýbrž i pro výlohy pensijního ústavu, jež jest povinný zavázán nahraditi podle § 96 statutu pojišťovacího ústavu.

Nesprávnost předpisu výloh může povinný uplatňovati jen pořadem správním.

(Rozh. ze dne 13. května 1932, R I 155/32.)

Na základě výkazu nedoplatekú všeobecného pensijního ústavu povolil soud první stolice exekuci k vydobytí výloh a poštovného. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 72 odst. (1) zák. ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. může být na základě vykonatelného výkazu nedoplatekú vymáháno soudní exekucí jen pojistně s úroky. Avšak o vymáhání pojistného a úroků v souzeném případě nejde, jak jest zřejmo z předloženého výkazu, v němž jest označena vymáhaná pohledávka 46 Kč 80 h jako poštovné a výlohy. Byla tudíž povolena exekuce proti předpisu § 7 ex. ř. bez exekučního titulu, tedy neprávem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Pro rozhodnutí otázky, zda je výkaz nedoplatekú vymáhající věřitelky exekučním titulem i pro její výlohy, nemá význam, zda se výměry pensijního ústavu rovnají rozsudkům a jsou exekučními tituly, protože se exekuční návrh o výměr neopírá. Lze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že exekučnímu soudu nepřísluší přezkum výměru neb výkazu nedoplatekú po stránce věcné. Ale zkoumání otázky, zda výkaz nedoplatekú je exekučním titulem, netýká se věcné správnosti výkazu, nýbrž čistě formální stránky, a tuto náleží řešiti soudu. Při tom nezáleží na tom, zda nárok ústavu na náhradu výloh jest rázu veřejnoprávního, zda jest zaměstnavatel povinen hraditi takové výlohy podle statutu pojišťovacího ústavu. I když se přisvědčí názoru stěžovatelovu, že tomu tak je, že nelze zahájití o náhradu výloh soudní spor, zůstává tím nezodpovězeno, zda o exekuci k dobytí oněch výloh má pojišťovací ústav zakročiti na základě svého výměru podle § 125 zákona čís. 26/1929, či na základě výkazu o nedoplatecích podle § 72 onoho zákona.

Aby se došlo k správnému řešení, jest si ujasniti právní vývoj v otázce exekučního soudního dobývání veřejných daní a dávek. Exekuční řád stanovil v prvním paragrafu jako exekuční tituly správního řízení pod čís. 10: rozhodnutí správních úřadů o soukromoprávních nárocích, pod čís. 12: ná-